

תת"ע 1619/03/12 - מדינת ישראל נגד שחר טיירו

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

12 מרץ 2014

תת"ע 1619-03-12 מדינת ישראל נ' טיירו

לפני כב' השופט אברהם טננבוים
בעניין: 1. מדינת ישראל

נגד
1. שחר טיירו

גזר דין

הנאשם שחר טיירו (להלן: "**הנאשם**") הורשע על סמך הודאתו בעבירה של נהיגה בשכרות, עבירה על סעיפים 62(3), 64(א)(3) וסעיף 39א לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") ותקנה 169(א) לתקנות התעבורה - התשכ"א - 1961.

הטענה העובדתית היא כי ביום 25.02.2012 בשעה 04:02 נהג הנאשם ברכב מסוג פיאט מ"ר 75-582-05 בהיותו שיכור. בבדיקה שנערכה לו באמצעות מכשיר הינשוף, נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אוויר נשוף שלו הוא מעל הכמות המותרת בחוק.

במהלך דיון ההוכחות שהתקיים לפניי ביום 06.01.2013 הודה הנאשם באמצעות עו"ד בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

התביעה מבקשת להשית על הנאשם מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה שלא תפחת מ-5 שנים, פסילה על תנאי וקנס. זאת משום שלטענתה, זוהי שכרות שנייה המצטרפת לשכרות בנהיגה שבה הורשע הנאשם ביום 08.05.2011. בנוסף ציינה התביעה כי חרף היותו של הנאשם נהג יחסית צעיר לחובתו 3 הרשעות קודמות.

מנגד, הסיניגור ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ולא להשית עליו עונש של מאסר בפועל או פסילה ארוכה. עוד ביקש הסיניגור להתחשב בעינוי הדין שנגרם לנאשם בשל הימשכות התיק.

אכן, צודקת התביעה כי המתחם ההולם לנהיגה בשכרות בפעם שנייה נע בין מאסר קצר לבין מאסר ארוך יחד עם רכיבי ענישה נוספים, והכל בהתאם לנסיבות הנאשם והתיק.

חרף חומרת העבירות אותה ביצע הנאשם ועברו התעבורתי (יחסית מאז הוציא רישיון נהיגה בשנת 2007), איני סבור כי יש מקום להשית עליו עונש של מאסר בפועל או פסילה לתקופה ארוכה כפי שמבקשת התביעה, וזאת מכמה נקודות

ראשית, לא ניתן להתעלם מתסקירו של שירות המבחן שהתרשם כי מעורבותו של הנאשם בעבירה נבעה מצורך בטשטוש רגשות כואבים ונטייה לשימוש באלכוהול. השירות מפרט כי בשל תחושות דיכאוניות מדימוי עצמי, הנאשם הידרדר לשתיית אלכוהול כאמצעי בריחה. השירות מציין כי שתיית האלכוהול בלתי מבוקרת על ידי הנאשם פגעה בתפקודו התעסוקתי והחברתי.

אולם, כיום על פי התסקיר, אחרי שהנאשם עבר שינוי דרסטי במראהו החיצוני והוריד משקל רב, הפסיק לשתות אלכוהול וחזר לתפקד באופן נורמטיבי.

זאת ועוד, השירות מציין בתסקירו כי הנאשם הביע נכונות להשתתף בקבוצה טיפולית בשירותיו, בנושא נהיגה ואלכוהול.

בנסיבות האמורות לעיל ולאחר ששירות המבחן התרשם לטובה מהנאשם, ומצא אותו מתאים לביצוע צו שירות לתועלת הציבור בנה לו תוכנית בהיקף של 250 שעות של"צ במסגרת "מעון נכים גילה" בתפקיד סיוע בשמירה בבריכה וכשומר פעמונים.

שנית, לא ניתן להתעלם גם מהעובדה שמשפטו של הנאשם נמשך זמן רב בשל אי התייצבות עדי התביעה לדיונים. כפי שענינו רואות מדובר בתיק מלפני שנתיים שדיוניו נדחו חזר ושנה. יש לציין כי בשל אי התייצבותם של עדי התביעה ודחיית הדיונים ללא הצדקה בית משפט זה מצא לנכון להשית על התביעה הוצאות בסך 3,000 ₪ מכוח תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי. סבורני כי התנהלות התביעה בתיק זה גרמה סבל לנאשם ועיניו דין מיותר.

שלישית, מדובר ברמת שכרות לא גבוהה במיוחד (410 מיקרוגרם). לאמור יש להוסיף כי בדיקת המאפיינים שבוצעה לנאשם הייתה תקינה לחלוטין.

כמו כן, הנאשם הביע חרטה על מעשיו ונטל אחריות. אין ספק כי הודאתו של הנאשם בפניו וכן כפי שעולה גם מתסקירו של שירות המבחן מלמדת כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו. התרשמתי כי הנאשם מבקש לפתוח דף חדש בחייו.

ככלל סבורני כי שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח פירושה להחזירו לאחור ולדרדרו לשתיית אלכוהול.

כאן גם אולי המקום לציין, כי בית משפט העליון פסק לא אחת כי גם במקרים החמורים ביותר, בנסיבות המתאימות יש להעדיף את שיקול השיקום של הנאשם על פני שיקול הגמול וההלימה. בעניין זה יפים דבריו של כב' הנשיא דאז א' ברק בע"פ 8164/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 577, 583:

"במסגרת שיקולי הענישה עלינו לשקול את חומרת העבירה ואת מהותה ואת הצורך בהרתעתם של אחרים מפני

ביצועה. עלינו להגשים מטרות שיקומיות הטמונות בהליך הענישה. "...שיקומו של העבריין הוא אחד השיקולים החשובים במכלול דרכי הענישה ומטרותיה" (פרשת ליבוביץ [2], בעמ' 185). יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של העבריין שבאים לגזור את עונשו. שיקולים אלה לרוב מוליכים לכיוונים נוגדים, ועל בית-המשפט ליתן להם משקל ולאזן ביניהם. כמובן, כל נאשם ונסיבותיו הוא, כל נאשם והשקלול של הרכיבים השונים לגביו. זהו עקרון הענישה האינדיווידואלית (ע"פ 433/89 אטיאס נ' מדינת ישראל [3], בעמ' 175).

עוד ראו רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (מיום, 22.04.10); ת"ד (חי') 14621-08-10 **מדינת ישראל נ' חמדאן** (מיום, 28.11.12).

לא זו בלבד, נציין כי בתיקון 113 לחוק העונשין, המחוקק נתן את דעתו להיבט השיקומי. המחוקק קבע כי בית משפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם מכח שיקולי שיקום ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן. במקרה שלפנינו הרי גורם השיקום הוא הדומיננטי יותר.

בנסיבות האמורות, ולאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי, עברו של הנאשם, גילו הצעיר, הודאתו וחרטתו, חומר העבירה, ולאחר ששמעתי את הצדדים, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן. **לפיכך, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:**

1. **היות והנאשם היה פסול כבר חודש מינהלית ובנוסף מיום 2.4.201, דן את הנאשם לפסילה של 11 חודש ועשרים יום שיחושבו החל מהיום, אין צורך בהפקדה.**

2. **250 שעות לתועלת הציבור**, אותם יבצע במסגרת "מעון נכים גילה". אם יהיה צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יבצע את השינוי וידווח על כך בכתב לבית המשפט.

3. **הנאשם ישתתף בטיפול הקבוצתי בנושא נהיגה ואלכוהול בשירות המבחן** בהתאם לתוכנית של שירות המבחן ובהנחיתו עד לסיום הטיפול לשביעות רצון שירות המבחן. הצו הוא לתקופה של שנה מהיום.

הנאשם מוזהר כי אם לא יעמוד בתנאי השירות יאלץ בית המשפט להפקיע את השל"ץ ו/או את הצו וולגזור את דינו מחדש.

המזכירות תשלח גזר הדין לצדדים ולשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום רביעי 12 מרץ 2014 י' אדר ב תשע"ד,

עמוד 3

בהעדר הצדדים.